

LŐRINCZ SÁNDOR: IKAFALVI FARKAS BÉLA HALÁLÁRA

Nem tudom, milyen gondolatok kavarghattak fejében a mindent átható, gyilkos füstben, amely halálát okozta, s oly hirtelen az Úr elé emelte. Egy bizonyos: nem várta még az égi behívót. Nyolcvanadik születésnapjára rendezendő kiállítása foglalkoztatta, amelynek a kaposvári Vaszary Képtár adott helyet, ám Ikafalvi Farkas Béla, Székely Bertalan-díjas festőművész, Somogy ikonikus alakja már nem vehetett részt a tavaszi megnyitón. Az életigenlő, betegségei mellett is mindig derűt sugárzó, bohém művész-tanár *Ég és víz* című emlékkiállításának megnyitója ámulattal teli csöndes főhajtás volt, amely sokakat megszólított. Sokan kedvelték; nemcsak a művésztanárt, hanem az embert is. Nemcsak művei, ő maga is szeretnivaló volt.

Életművének több korszakából válogatva rendeződött e kiállítás, így a zenéhez kötődő olajképei is helyet kaptak a falakon. Ikafalvi Farkas Bélát azonban lehetfinom akvarelljei tették ismertté, miközben a vízfestés mestere lett. A fényben élt, mert tisztában volt azzal, hogy aki a sötétséget választja, az eltévelyedik. Nemcsak kereste, ápolta is az Istennel való kapcsolatot. Református lelkész édesapja – ki egy ideig Ravasz László segédlelkésze volt a Kálvin téri templomban, s kinek nevét a taszári idősothton őrzi –, jó magvető volt; fia megtanulta: aki hisz a keresztkben, annak magára kell vállalni a kereszthordozást is.

Tanárként, szakfelügyelőként dolgozott Kaposváron, majd Fonyódon, miközben a Balaton és a tenger szerelmese lett, és oly nagy kedvvel, örök izzásban festette a vizet, az eget, a partot, a hegyeket, szélnek feszülő vitorlákat... Egyik találkozásonkarról mesélt: másként csillog az Adriai-, az Északi-, a Földközi tenger vize, mint az Atlanti óceáné. Másként ragyog a nap, és más látványt kínál a pára, a szél, a hullámok simogatta part is. Művészetével az Isten teremtette táj szépségét örökítette meg líraian, s mivel soha nem utánczolt senkit, nem csapódott senkihez, élete végéig eredeti maradt. A természet és a négy őselem kínálta látvány mellett szakrális téma is rendre megjelent műveiben. Különös szögből komponált keresztek, vízből születő madonnák, zarándokok „keltek életre” az olasz akvarellpapíron, pünkösdi tűz ég a kép fókuszában, stilizált katedrális tornya tör az égbe, de a remény hajnaláról, a feltámadás misztériumáról is vall egy-egy munkája. Ha a kész művel elégedett volt alkotójuk, mindig felszállt egy halk fohász az égbe. Az erőért, a teremő indulatért, a sikeres művészlétért, Istennel ugyancsak intenzív kapcsolatban lévő gyermekeiért, Liliért, Dávidért, valamint unokáiért.

Ikafalvi Farkas Bélának számos önálló kiállítása volt idehaza és külföldön, Németországban, Olaszországban és Japánban is. Művei otthonok és közgyűjtemények becses darabjai. Gazdag örökséget hagyott ránk, akik most csak tükör által, homályosan látunk. Ő azonban már színről színre.

Kedves Béla, nyugodj békében! Legyen könnyű az álmod!